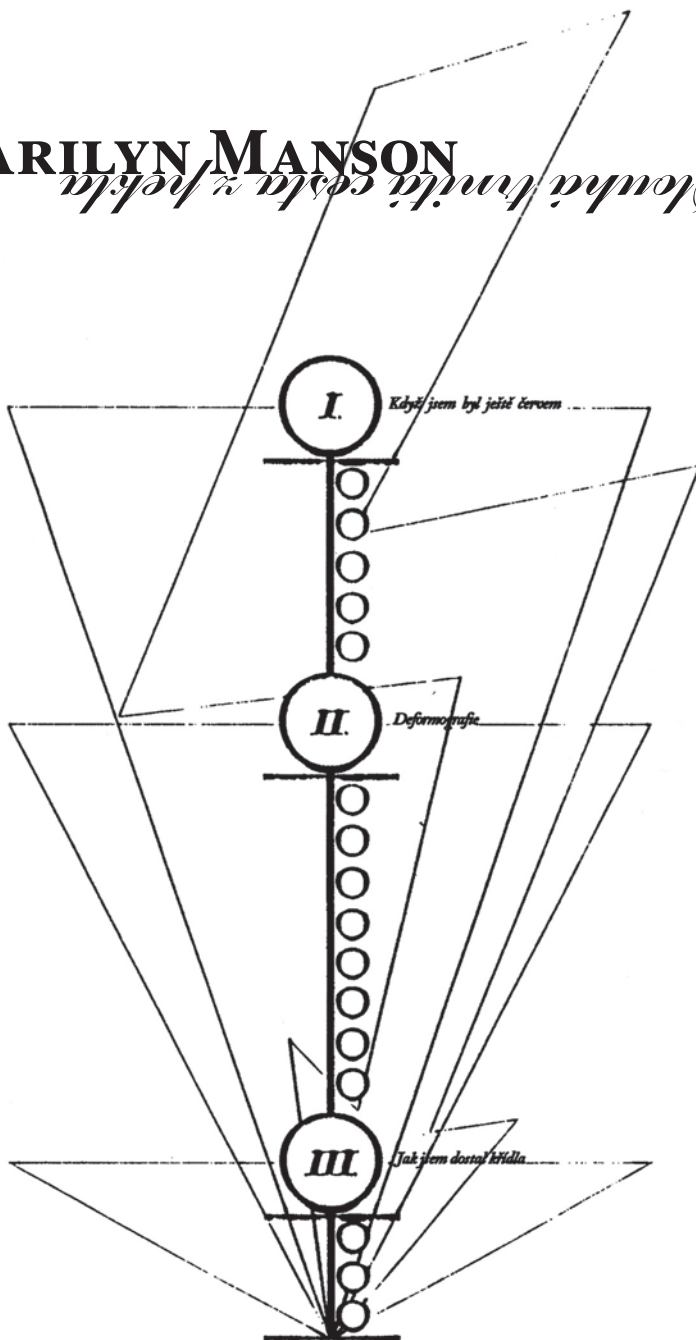

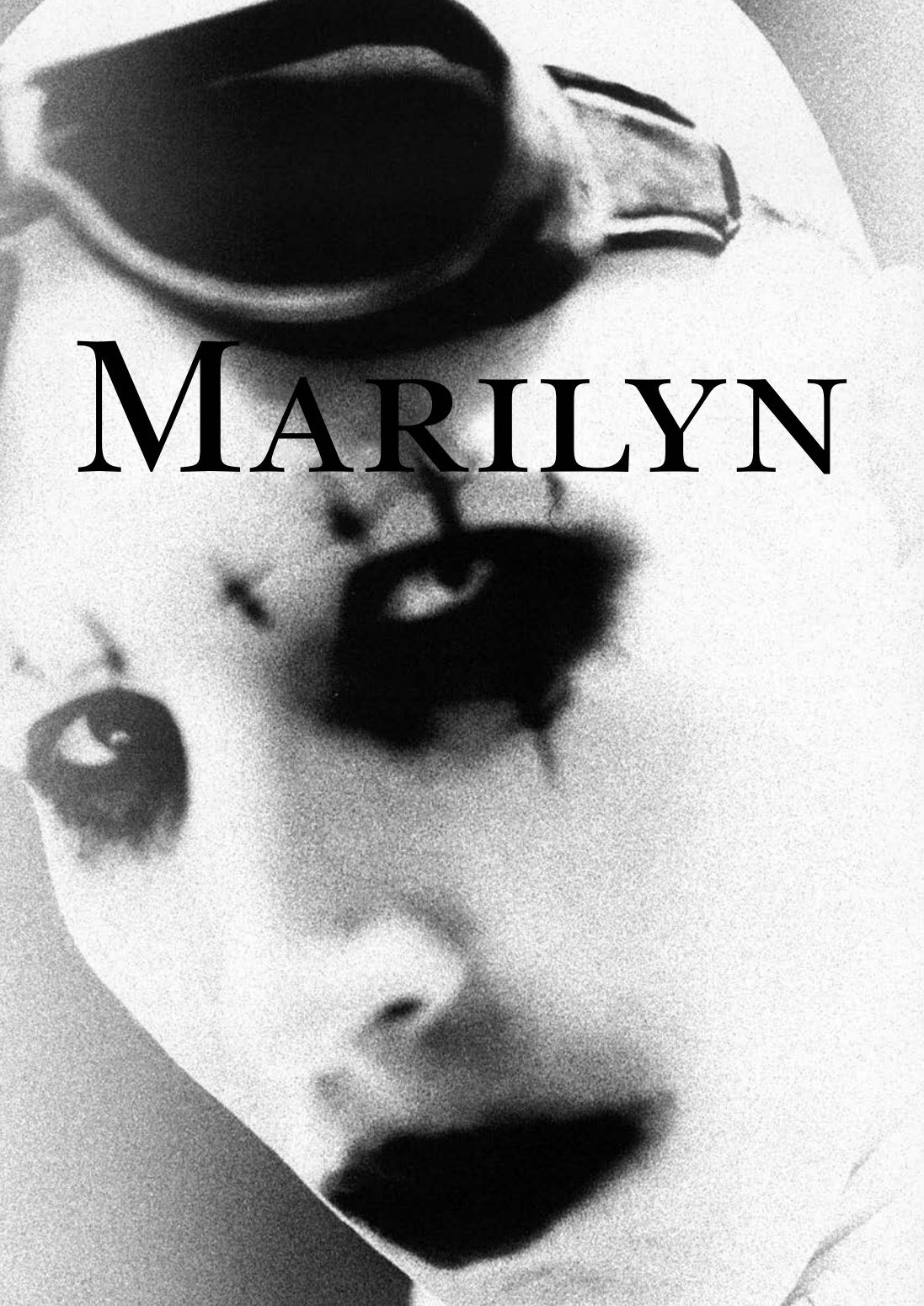

Dlouhá trnitá cesta z pekla
MARILYN MANSON
& NEIL STRAUSS

MARILYN MANSON

Stejná tvářita cesta z pekla

MARILYN

I.

Když jsem byl ještě čerovem

MANSON

& NEIL STRAUSS

Dlouhá trnitá cesta z pekla

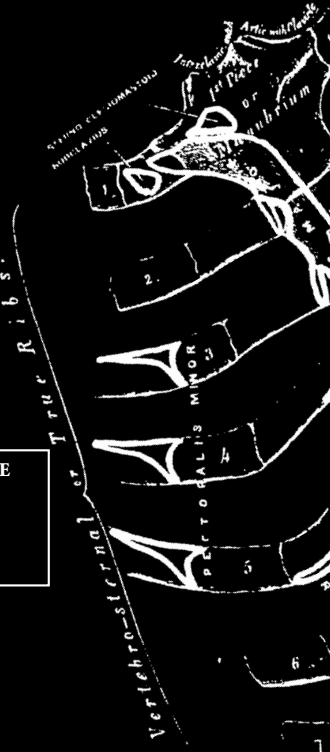
II.

Deformografie

Přeložili Jiří Zavadil a Lenka Čížková

ART

Jak jsem dostal křídla

**ABYCHOM OCHRÁNILI NEVINNÉ, ZMĚNILI JSME
MNOHÁ JMÉNA I CHARAKTERISTICKÉ RYSY
JEDNOTLIVÝCH POSTAV. NĚKTERÉ
Z NICH JSOU SMYŠLENÉ.**

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017
Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1998 by Marilyn Manson and Neil Strauss
All rights reserved.

Z anglického originálu *The long hard road out of hell*
(First published in 1998 by ReganBooks)
přeložili © 2009, 2017 Jiří Zavadil a Lenka Čížková
Redakce textu: Michaela Šmejkalová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-764-6 (pdf)

Ale jednou,

V SILNĚJŠÍ DOBĚ, NEŽ JE TATO ZPUCHŘELÁ, O SOBĚ POCHYBUJÍCÍ PŘÍ-
TOMNOST, MUSÍ PŘECE PŘIJÍT VYKUPUJÍCÍ ČLOVĚK VELKÉ LÁSKY A VEL-
KÉHO OPOVRŽENÍ, TVŮRČÍ DUCH, JEJŽ JEHO NALÉHAJÍCÍ SÍLA STÁLE
ZNOVU VYHÁNÍ Z KAŽDÉHO ÚSTRANÍ A ZÁSVĚTÍ, JEHOŽ SAMOTU SI LID
MYLNĚ VYKLÁDÁ, JAKO BY BYLA ÚTĚKEM PŘED SKUTEČNOSTÍ – ZATÍMCO
ONA JE NAOPAK JEHO PONOŘENÍM, POHROUŽENÍM, VNIKNUTÍM DO SKU-
TEČNOSTI, ABY Z NÍ JEDNOU, AŽ OPĚT VYJDE NA SVĚTLO, PŘINESL
VYKOPENÍ TÉTO SKUTEČNOSTI: VYKOPENÍ Z PROKLETÍ, JÍMŽ JI ZATÍŽIL
DOSAVADNÍ IDEÁL. TENTO ČLOVĚK BUDOUCNOSTI, KTERÝ NÁS VYKUPÍ
Z DOSAVADNÍHO IDEÁLU PŘÁVĚ TAK JAKO Z TOHO, CO Z NĚHO MUSELO
VYRŮST, Z VELKÉHO HNUSU, Z VŮLE K NICOTĚ, Z NIHILISMU, TOTO
VYZVÁNĚNÍ K POLEDNÍ A K VELKÉMU ROZHODNUTÍ, KTERÉ OPĚT OSVO-
BODÍ VŮLI, KTERÉ ZEMI NAVRÁTÍ JEJÍ CÍL A ČLOVĚKU JEHO NADĚJI,
TENTO ANTIKRIST A ANTINIHILISTA, TENTO VÍTEZ NAD BOHEM A NICO-
TOU – TEN MUSÍ JEDNOU PŘIJÍT...

Friedrich Nietzsche, Genealogie morálky

(přel. Věra Koubková, 2002)

PŘEDPEKLÍ

NETEČNÍ

A C H E K O N

1. LIMBUS

2. SMYSLNÍ

3. NENASYTNÍ

4. LAKOTNÍ A MARNOTRATNÍ

5. PRCHLIVCI A MRZOUTI

S T Y X

MĚSTO DIS

6. KACÍŘI

F L E G E T O N

7. NÁSILNÍ

K BLIŽNÍM: TYRANI A VRAZI

K SOBĚ (SEBEVRAZI) A KE SVĚMU
MAJETKU (ROZMARILCI)

K BOHU

Rouhači Sodomité Lichváři

8. FALEŠNÍ

PODVOVNÍCI A SVŮDCI

POCHLEBOVACÍ

SVATOKUPCI

VĚSTCI, ASTROLOGOVÉ A KOUZELNÍCI

ÚPLATNÍ

POKRYTCI

ZLODĚJI

LSTIVÍ RÁDCI

ROZSEVAČI ROZKOLŮ

PADĚLATELÉ

Kovu Osob Mincí Slova

9. VĚROLOMNÍ

KAINA

Zrádci příbuzných

ANTENORA

Zrádci vlasti či společnosti

PTOLOMEA

Zrádci boží

GIUDECCA

Zrádci dobrodůtců

K O K Y T

LUCIFĚR

BEZUZNOSTI

NÁSILÍ

OBEČNÝ KLAM

ZRÁDCOVSKÝ KLAM

GERYON

Z
L
Ě
Ž
L
E
B
Y

ÚVOD DAVIDA LYNCHÉ

I

ČÁST PRVNÍ: *Když jsem byl ještě červem*

- 15 (1) TEN, KOHO SE BOJÍTE
31 (2) SVÉVOLNÍ NEUJDOU TRESTU
49 (3) MLADISTVÝ POZÉR
73 (4) CESTA DO PEKLA JE VYDLÁŽDĚNA DOBRÝMI ODMÍTAVÝMI DOPISY
89 (5) NENARODIL JSEM SE S DOSTATKEM PROSTŘEDNÍKŮ

II

ČÁST DRUHÁ: *Deformografie*

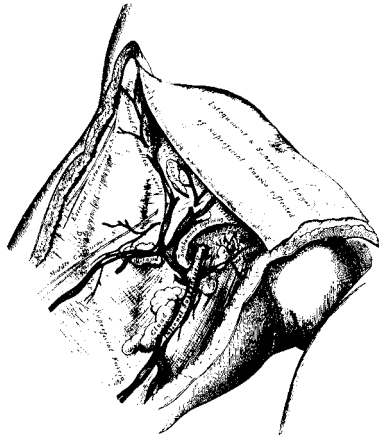
- 107 (6) SPOOKY KIDS
129 (7) OPLZLÁ ROCKOVÁ HVĚZDA
141 (8) VŠEM, KDO NEZEMŘELI
171 (9) PRAVIDLA
179 (10) VŠECHNO K NIČEMU
205 (11) NA NÁVŠTĚVĚ U KOUZELNÍKA
223 (12) ZNEUŽÍVÁNÍ, ČÁST PRVNÍ A DRUHÁ
251 (13) ZMASENÍ FANOUSHŮ

III

ČÁST TŘETÍ: *Jak jsem dostal křídla*

- 263 (14) ZRCADLÍCI SE BŮH (SNY)
273 (15) ANTICHRIST SUPERSTAR
307 (16) PADESÁT MILIONŮ VŘÍSKAJÍCÍCH KŘESŤANŮ SE NEMŮŽE MÝLIT
- 347 PODĚKOVÁNÍ
351 SEZNAM FOTOGRAFIÍ

OBSAH

ÚVOD

**VENKU PADALY TRAKAŘE A ŠTĚKALI PSI.
DO MÍSTNOSTI SE VLOUDAL PRÁVĚ VYLÍHLÝ POTOMEK
KOLEKTIVNÍHO LIDSTVÍ, MARILYN MANSON. NEBYLO POCHYB –
ZAČÍNAL VYPADAT I ZNÍT JAKO ELVIS.**

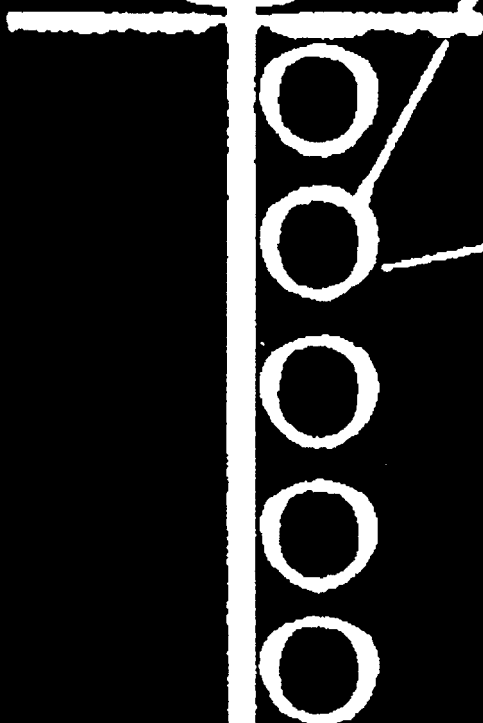
DAVID LYNCH – NEW ORLEANS, 2.50

BARB A HUGHOVI WARNEROVÝM
KÉŽ JIM BŮH ODPUSTÍ, ŽE MNE PŘIVEDLI NA TENTO SVĚT.

Když jsem byl ještě červem

Když jsem byl j

ČÁST

I.

šitě červem

*Aperture of communication
with
Bursa of PSOAS and ILIACUS.*

Ten, koho se bojíte

MEZI VŠEMI VĚCMÍ, O KTERÝCH LZE ROZJÍMAT POD KLENBOU NEBES, NELZE NALÉZT NIC, CO BY VÍCE PODNĚCOVALO LIDSKÉHO DUCHA, CO BY VÍCE UCHVACOVALO SMYSLY, CO BY VÍCE POHORŠOVALO, CO BY VYVOLÁVALO VÍCE DĚSU ČI OBDIVU, NEŽLI PŘÍŠERY, GÉNIOVÉ A OHAVNOSTI, SKRZE NĚŽ VIDÍME DÍLO PŘÍRODY PŘEVŘÁCENÉ, ZOHYDĚNÉ A ZKOMOLENÉ.

– *Pierre Boaistuau, Histoires Prodigieuses, 1564*

KRUH PRVNÍ - LIMBUS

PEKLO, to pro mě byl dědův sklep. Páchlo to tam jako na veřejných záchodcích a bylo tam stejně tolik špíny. Na zatuhlé betonové podlaze se povalovaly plechovky od piva a všechno pokrývala vrstva mastnoty, kterou zřejmě nikdo neotřel od dob, kdy byl děda ještě kluk. Dolů se dalo dostat jedině po rozviklaných dřevěných schodech upevněných k hrubé kamenné zdi, a tak do sklepa nechodil nikdo jiný než děda. Tohle byl jeho svět.

Na zdi volně visel vybledlý červený klystýr, známka naivní důvěry, kterou Jack Angus Warner choval v to, že se vnučata do těchto míst nikdy neodvážší vstoupit. Napravo stála zprohýbaná bílá skříňka na léky, která skrývala deset starých krabiček plných obyčejných

kondomů na pokraji rozpadu; orezlý flakón dámského deodorantu; hrst latexových návleků na prsty, jaké používají lékaři k rektálnímu vyšetření; a figurka mnicha Tucka, kterému vyskočil čurák, když se mu zmáčkla hlava. Za schody byla na zdi připevněná police s asi deseti plechovkami od barvy, z nichž každá, jak jsem později zjistil, ukrývala dvacítku šestnáctimilimetrových pornofilmů. Tohle všechno pak korunovalo malé, čtvercové okénko se sklem, které vypadalo jako kouřové, ale bylo ve skutečnosti jen potaženo šedivým povlakem špíny. Když jím člověk koukal ven, měl opravdu pocit, jako by vzhlížel z temnoty pekel.

Ve sklepě mě ovšem nejvíc přitahoval ponk – starý a hrubě opracovaný, jako by byl vyroben před staletími. Pokrýval ho tmavě oranžový filc, připomínající vlasy panenky Raggedy Ann, jen byl za ta léta, kdy se na něj pokládalo špinavé náradí, celý flekatý. Do ponku byl podivným způsobem zabudován šuplík, byl ovšem vždycky zamčený. Nahoře na krovu bylo připevněné velké zrcadlo v dřevěném rámu, jaké se obvykle zavěšovalo na dveře. Tady bylo ale z nějakého důvodu upevněné ke stropu a já mohl jen hádat proč. Zde jsme tedy s bratránkem Chadem započali naše každodenní a postupem času stále odvážnější průniky do dědova utajeného života.

Byl jsem třináctiletý, vyzáblý pihovatý kluk se sestřihem podle hrnce vytvořeným matčinými velkými nůžkami; Chad byl dvanáctiletý, vyzáblý pihovatý kluk s králičími zuby. Nesnili jsme o ničem jiném, než že až vyrosteme, staneme se detektivy, špióny nebo soukromými očky. A právě v touze rozvinout potřebné špiónské dovednosti jsme postupně všechny dědovy ohavnosti odhalili.

Původně jsme se jen chtěli nepozorovaně vkrást dolů a dědu sledovat, aniž by o tom věděl. Ale jakmile jsme začali objevovat, co všechno se tam ukrývá, chtěli jsme zjistit víc. Naše odpolední vpády do sklepa se teď napůl nesly ve znamení pubertácků pátrajících po pornografii, aby si pak podle ní mohli honit brka, a napůl ve znamení morbidní fascinace naším dědou.

Téměř každý den jsme učinili nějaký groteskní objev. Nebyl jsem nijak zvlášť vysoký, ale když jsem opatrně balancoval na dědově dřevěné židli, dosáhl jsem až do prostoru mezi zrcadlem a stropem. Tam jsem objevil hromádku černobílých zoofilních fotografií. Nebyly to obrázky z časopisů, jen jednotlivě očíslované fotografie, zřejmě zaslané na objednávku. Šlo o fotografie z počátků sedmdesátých let, na kterých ženské šukaly obří koňské klacky a cucaly prasečí čuráky ne nepodobné měkkým, masitým vývrtkám. Už jsem předtím viděl *Playboy* a *Penthouse*, ale tyhle fotografie patřily do úplně jiné kategorie. Nebyly jen obscénní. Byly vysloveně surrealistické – všechny ženy měly při tom lízání a prcání zvířat na tváři zářivé, skutečně nevinné úsměvy dětí květin.

Za zrcadlem byly také schované fetišistické časopisy jako *Watersports* či *Black Beauty*. Místo abychom ukradli celý časopis, vzali jsme břitvu a opatrně vyřízli určité stránky. Potom jsme je poskládali do malých čtverečků a zastrčili pod velké bílé kameny, které lemovaly babiččinu štěrkovou příjezdovou cestu. Po letech jsme je zkusili najít a ještě pořád tam byly, i když rozervané, rozpadlé a olezlé žízalami a slimáky.

Jedno podzimní odpoledne, zatímco jsme s Chadem po zvlášť nudném dni ve škole seděli u babičky v jídelně u stolu, jsme se rozhodli zjistit, co vlastně ukrývá zamčený šuplík od ponku. Ve svém odhodlání pořádně své potomstvo vykrmit nás babička Beatrice ládovala sekanou a želatinou, což byla většinou spíš voda. Babička pocházela z bohaté rodiny a měla v bance spousty peněz, ale byla tak skrblivá, že díky ní balíček Jell-O vydržel měsíce. Nosívala punčochy srolované dolů ke kotníkům a divné šedé paruky, které jí očividně neseděly. Lidé mi často říkali, že jsem jí podobný, protože jsme byli oba hubení a měli stejně úzký obličej.

V kuchyni se po celou dobu, kdy jsem tam požíval její nepoživatelnou stravu, nic nezměnilo. Nad stolem visel zažloutlý obrázek papeže v laciném mosazném rámu. Vedle na zdi pak velkolepě vyhlížející rodokmen sledující předky Warnerů až do Polska a Německa,

CARPI RADIALIS
LONGUS
CARPI RADIALIS
BREVIS

1st DORSAL
INTEROSSEOUS

2nd DORSAL
INTEROSSEOUS

3rd DORSAL
INTEROSSEOUS

4th DORSAL
INTEROSSEOUS

2nd

3rd
Body

4th

Head
Base

Body

Head
Base

Body

EXT. DICT.
COMMUN.

EXT. DICT.
COMMUN.

Head
Base

Head
Base

EXT. DICT.
COMMUN.
EXT. DICT.
COMMUN.

FIG. 220.—Bones of the left hand. Dorsal surface.

ARPI ULNARIS

Metacarpus

Phalanges

1st Row

2nd Row

PORTRAIT of an American Family

kdy se jmenovali Wanamakerovi. Všemmu pak vévodil velký, dutý dřevěný krucifix se zlatým Ježíšem, ovinitý uschlým palmovým listem a s odšupovacím víkem ukrývajícím svíčku a lahvičku svěcené vody.

Pod kuchyňským stolem vedlo větrací potrubí, které ústilo u ponku ve sklepe. Skrze ně jsme pak slychali dědu, jak dole pokašlává a chrčí. Míval zapnuté „síbíčko“, ale nikdy do něj nemluvil. Jen poslouchal. Když jsem byl ještě malý, musel děda kvůli rakovině podstoupit operaci hrtanu, a co moje paměť sahá, nikdy jsem neslyšel jeho skutečný hlas, pouze chraplavé sípání vycházející otvorem v průdušnici.

Počkali jsme, až uslyšíme, že ze sklepa odchází, nechali jsme sekanou, vylili jsme Jell-O do potrubí a vypravili se dolů. Slyšeli jsme, jak za námi babička marně volá: „Chade! Briane! Dojezte nejdřív, co máte na talíři!“ To odpoledne našťestí jenom křičela. Pokud nás přistihla, že krademe jídlo, ulevjáme se, nebo když jsme jí odmlouvali, museli jsme obvykle klečet patnáct minut nebo třeba i celou hodinu v kuchyni na násadě od koštěte, a tak jsme věčně měli otláčená a strupatá kolena.

Postupovali jsme rychle a tiše. Věděli jsme, jak na to. Sebrali jsme z podlahy rezatý šroubovák a zapáčili, abychom mohli nakouknout dovnitř. Nejdříve jsme spatřili celofán: spousty celofánu omotaného kolem čehosi. Nedokázali jsme odhadnout, co by to mohlo být. Chad zatlačil šroubovák hlouběji. Byly tam nějaké vlasy a krajky. Potom šroubovák zaklínil a já jsem zatáhl, až šuplík konečně povolil.

Objevíli jsme korzety, podprsenky, slipy, kalhotky a několik zcuhaných dámských vlásenek s tuhými, různobarevnými vlasy. Začali jsme rozbalovat celofán, ale jakmile jsme spatřili, co se v něm ukrývá, odhodili jsme to na podlahu. Ani jeden z nás se toho nechtěl dotknout. Byla to sbírka robertků, které měly na spodní straně přísavky. Případaly mi tehdy obrovské, asi proto, že jsem byl ještě malý. Pokrýval je temně oranžový sliz, který připomínal kůrčičku na pečeném krocanovi. Později jsme usoudili, že to asi byla stará vazelína.

Donutil jsem Chada, aby robertky zase zabalil a vrátil je do šup-

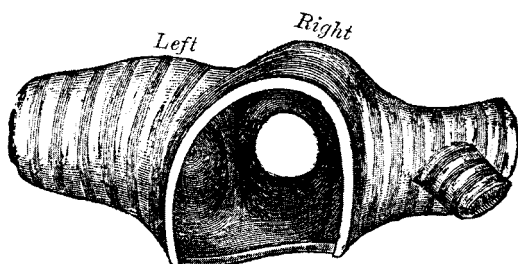
líku. Pro ten den jsme měli zkoumání dost. Zrovna když jsme se snažili šuplík zase zavířt, klika od sklepa se pohnula. Oba jsme na vteřinu ztuhli, potom mě Chad popadl za ruku a vrhnul se pod překlízkový stůl, na kterém měl děda postavený model železnice. Jen tak tak jsme to stihli, a už jsme slyšeli kroky na dolní části schodiště. Podlaha pod vláčky byla posypána borovým jehličím a umělým sněhem, které připomínaly pocukrované koblihy zadupané do podlahy. Jehličí nás píchalo do loktů, příšerně to tam páchlo a špatně se nám dýchalo. Ale vypadalo to, že si děda nevšiml ani nás, ani napůl otevřeného šuplíku. Slyšeli jsme, jak se šourá po místnosti a pokašlává otvorem v hrdle. Ozvalo se cvaknutí a vláčky začaly rachotit na velkých kolejích. Na podlaze přímo před námi se objevily jeho černé kožené boty na patenty. Neviděli jsme mu ani na kolena, ale věděli jsme, že sedí. Jeho nohy se začaly zvolna šoupat po podlaze, jako by se vsedě prudce kolébal, a kašlání postupně přehlušilo i vláčky. Vůbec nevím, jak popsat zvuk, který z jeho nefunkčního hrtanu vycházel. Nejlepší přirovnání, jaké mě napadá, je stará rozbitá sekačka na trávu, co se snaží rozchrčt zpátky k životu. A když ten zvuk vycházel z lidské bytosti, zněl příšerně.

Po velmi nepříjemných deseti minutách se seshora ozval křik. „Propánajána!“ Byla to babička, která dědu podle všeho už nějakou dobu volala. Vláček se zastavil, nohy se zastavily. „Jacku, co tam dole provádíš?“

Děda na ni podrážděně štěknul skrz tracheotomii.

„Jacku, skočíš do Heinie’s? Už nám zase došel popcorn.“

Děda něco odsekl, ještě víc podrážděně. Chvíli se nehýbal, jako by se rozmýšlel, jestli se má zvednout nebo ne. Pak pomalu vstal. Pro tuto chvíli jsme byli zachráněni.

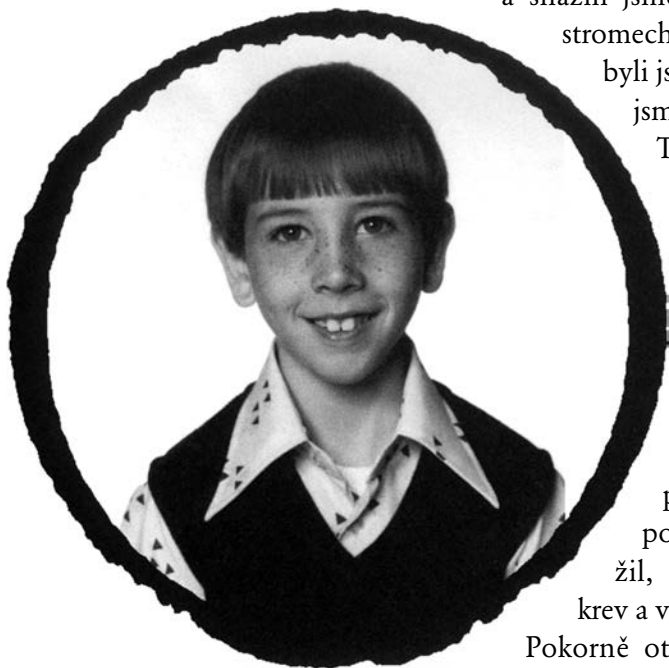
Když jsme co nejpečlivěji zamaskovali vypáčený šuplík u ponku, vyšli jsme s Chadem po schodech nahoru a šli do přístřešku, kde jsme měli uložené hračky. Hračky byly v tomto případě dvě vzduchovky. Kromě špiclování dědy nabízel dům ještě další dvě možnosti zábavy: nedaleké lesy, kde jsme s oblibou stříleli po zvířatech, a děvčata z okolí, se kterými jsme se pokoušeli mít sex, i když tehdy ještě dlouhou dobu bez úspěchu.

Někdy jsme také chodili do městského parku hned vedle lesa a snažili se ostřelovat malá děcka hrající fotbal. Chad má dodnes na hrudi pod kůží zaseklou diabolku, protože když jsme nemohli najít nic lepšího, stříleli jsme po sobě. Ten den jsme zůstali poblíž domu

a snažili jsme se trefit ptáky na stromech. Bylo to špatné, ale byli jsme mladí a nelámali jsme si s ničím hlavu.

To odpoledne jsem žíznil po krvi a na neštěstí se nám do cesty připlétl bílý králík. Vzrušení, které jsem pocítil v okamžiku zásahu, se nedalo k ničemu přirovnat, ale pak jsem se na něj šel podívat. Králík ještě žil, z oka mu vytékala krev a vpjela se do bílé srsti.

Pokorně otevíral a zavíral tlamičku, lapaje po dechu v posledním zoufalém záchvěvu života. Poprvé jsem pocítil lítost nad zvířetem, které jsem zastřelil. Vzal jsem velký plochý kámen a ukončil jeho

trápení rychlým, hlasitým úderem. Zanedlouho jsem měl dostat o zabíjení zvířat ještě tvrdší lekci.

Upalovali jsme zpátky k domu, kde na mě čekali rodiče v hnědém Cadillacu Coupe de Ville, otcově pýše a radosti od doby, kdy sehnal práci jako manažer v obchodě s koberci. Nechodil do domu, pokud to nebylo naprosto nevyhnutelné, a dokonce jen málokdy se svými rodiči prohodil pár slov. Většinou prostě čekal trpně a nervózně venku, jako by se bál, že znovu prožije něco, co zažil v tom starém domě jako dítě. Náš dvojdoměk, vzdálený jen pár minut cesty, nebyl o nic méně klaustrofobický než dům prarodičů Warnerových. Místo aby po svatbě odešla z domu, vzala si moje máma svoji matku i otce s sebou do Cantonu v Ohio. A tak Wyerovi (matka byla za svobodna Barb Wyerová) bydleli hned vedle. Byli to dobrosrdeční venkované (táta jim říkal buríši) ze Západní Virginie, otec pracoval jako mechanik a matka byla obézní žena v domácnosti, která se neustále cpala nějakými prášky a rodiče ji jako dítě zamykali do komory.

Chad onemocněl, a tak jsem u otcových rodičů nebyl asi týden. Přestože jsem byl znechucený a vystrašený, moje zvědavost ohledně dědy a jeho neřestí ještě nebyla ukojena. Abych zabil čas, zatímco jsem čekal na znovuzahájení pátrání, hrál jsem si na zadním dvorku s Aleushou, jež pro mě byla vedle Chada prakticky jedinou spřízněnou duší. Aleusha byla fena aljašského malamuta, velká jako vlk, nápadná svými různobarevnými očima: jedno měla zelené a druhé modré. Když jsem si hrál doma sám, provázela mě paranoia, a sice od chvíle, kdy na Den díkůvzdání přijel z vojenské školy soused Mark.

Mark byl obtloustlý kluk s mastnými světlými vlasy ostříhanými podle hrnce, ale já jsem k němu obdivně vzhlížel, protože byl o tři roky starší a mnohem zlobivější. Často jsem ho vídal, jak u nich na dvorku hází kameny po svém vlčákovi nebo jak mu rve klacek do prdele. Začali jsme se kamarádit, když mi bylo tak osm nebo devět, a to hlavně proto, že měl kabelovou televizi a já rád koukal na *Flippera*. Televizi měl ve sklepě, kde byl také nákladní výtah na špinavé prádlo.

Jakmile *Flipper* skončil, Mark vymýšlel různé hry jako třeba „vězení“, což spočívalo v tom, že jsme se nasoukali do výtahu a předstírali, že jsme ve vězení. Nebylo to ale jen tak obyčejné vězení: dozorcí byli natolik přísní, že nedovolovali vězňům prakticky nic – dokonce ani mít na sobě šaty. Když jsme pak byli ve výtahu nazí, Mark mi přejížděl rukama po těle a pokoušel se mi mačkat a hladit ptáka. Když se to už opakovalo poněkolkráté, nevydržel jsem to a řekl jsem všechno mámě. Ta šla rovnou za jeho rodiči, a ti, přestože mě označili za lháře, ho krátce nato poslali do vojenské školy. Od té doby vládlo mezi našimi rodinami hořké nepřátelství a já jsem vždycky cítil, jak mi Mark dává za vinu, že jsem vyzvonil jeho tajemství a že kvůli mně musel pryč. Od chvíle, co se vrátil, se mnou nepromluvil ani slovo. Jen na mě zlovorně civěl oknem nebo přes plot, a já žil ve strachu, že se mi, mým rodičům nebo mému psovi pomstí.

Takže další týden strávený s Chadem u prarodičů byl pro mě víceméně úlevou. Tentokrát jsme byli odhodláni rozkrýt dědovo tajemství jednou provždy. Poté, co jsme do sebe nasoukali půl talíře babiččiny krmě, vytratili jsme se a vyrazili do sklepa. Ještě před schody jsme uslyšeli vláčky. Byl dole.

Se zatajeným dechem jsme nakukovali do místnosti. Seděl k nám zády – viděli jsme šedomodrou flanelovou košili, již nosil pořád, a natažený krk, jenž odhaloval žlutohnědý pruh špíny na límci a nátlélník se skvrnami od potu. Kolem krku měl elasticke obinadlo, také zčernalé špínou, které mu udržovalo nad ohryzke kovový katetr.

Našimi těly otrásla pomalá vlna strachu a napětí. Tohle bylo ono. Kradli jsme se dolů po vrzavých schodech co nejtíšeji a doufali jsme, že naše kroky přehluší vláčky. Pod schodištěm jsme se schovali v zatuchle páchnoucím výklenku a snažili jsme se neprskat a nekřičet, zatímco se nám nalepily na tváře pavučiny.

Ze své skrýše jsme viděli kolejistě: byly tam dvoje koleje a po obou jezdily vláčky, rachotily po ledabyle poskládaných kolejnicích a šířily kolem sebe nechutný elektrický zápach, jako když se pálí

JACK WARNER

kov. Děda seděl u černého transformátoru, na kterém byl ovládací knoflík. Jeho zátylek mi vždycky připomínal předkožku. Na těle mu visela svrastělá kůže, stará, tuhá a zarudlá, jako by patřila nějaké ještětce. Měla šedobílou barvu připomínající ptačí trus, s výjimkou nosu, který po létech pití zrudnul a ztratil tvar. Ruce měl ztvrdlé a mozolnaté za roky práce, nehty tmavé a lámavé jako křídla brouka.

Děda zuřivě kroužícím vláčkům nevěnoval žádnou pozornost. Kalhoty měl spuštěné ke kolenům, v klíně měl položený otevřený časopis a pravou rukou rychle pohyboval sem a tam. Přitom si levačkou otíral hlen z okolí tracheostomie kapesníkem upatlaným žlutými zaschlými chrchly. Bylo nám jasné, co dělá, a chtěli jsme hned

zmizet. Jenomže jsme se sami pod schody uvěznili a příliš jsme se báli, než bychom se odvážili vyjít ven.

Náhle jeho pohyby ustaly, děda se na židli otočil a zíral přímo na schody. Krve by se v nás nedořezal. Vstal, kalhoty mu sklouzly ke kotníkům, a my se ještě víc přitiskli k plesnivě zdi. Už jsme neviděli, co dělá. Srdce mi bušilo o sto šest a byl jsem tak strnulý hrůzou, že jsem nemohl ani křičet. Hlavou mi proběhlo tisíc perverzních a strašlivých věcí, které nám udělá, ačkoli by asi stačilo, aby na mě sáhl, a já bych se rovnou skácel k zemi mrtvý hrůzou.

Cloumání a šoupání nohama opět začalo a my jsme si vydechli. Mohli jsme zpod schodiště bezpečně vykouknout. Ne že bychom chtěli, ale museli jsme.

Po několika mučivě dlouhých minutách se mu z hrdla vydral strašlivý výkřik, podobný zvuku, jako když člověk otočí klíčkem v zapalování. Odvrátil jsem hlavu, ale můj pohled stejně zavadil o bílý hnis vytékající z jeho žlutého, svrasklého penisu jako střeva rozmáčknutého švába. Když jsem se znovu podíval, děda byl ohnutý, vylovil svůj kapesník, ten samý, který používal k otírání hlenu, a uklízel po sobě ten bordel. Počkali jsme, až odejde, a pak jsme se vyškrábali nahoru po schodech, přísahajíce, že do sklepa už v životě nev kročíme. Pokud děda věděl, že jsme tam byli, nebo si všimnul rozbitého šuplíku, nikdy to nedal najevo.

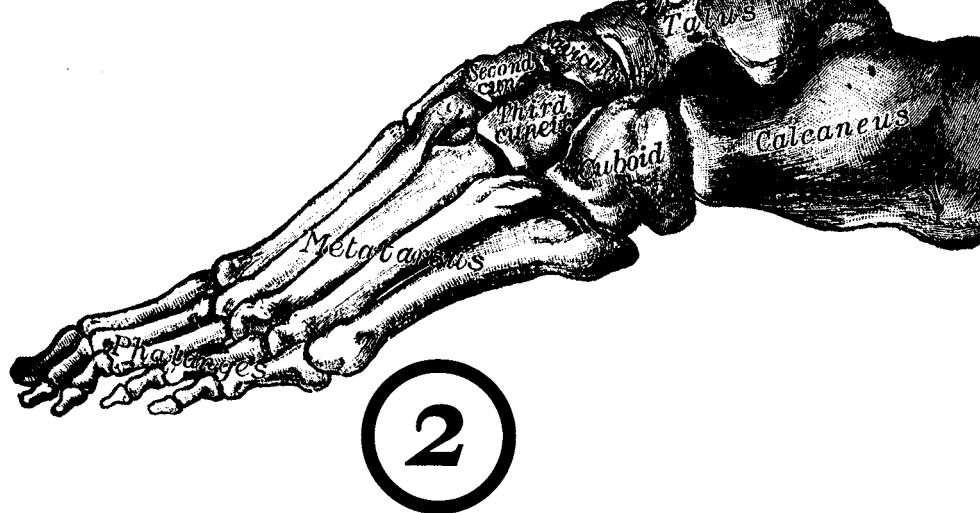
Cestou domů jsme řekli mým rodičům, co se stalo. Měl jsem dojem, že máma věří většině nebo snad i všemu a že otec si tam jako dítě zažil své. Přestože táta neřekl ani slovo, máma nám vyprávěla, že děda měl před lety, kdy ještě pracoval jako řidič kamionu, nehodu. A když ho doktoři v nemocnici svlékli, našli pod jeho šaty ženské prádlo. Byl z toho rodinný skandál, o kterém nikdo nesměl mluvit, a my jsme museli přísahat, že o tom nikde mluvit nebudeme. Vždycky to popírali – a popírají dodnes. Chad určitě také řekl svojí mámě, co jsme viděli, protože měl potom celé roky zakázáno se mnou kamarádit.

Zastavili jsme na příjezdové cestě u našeho domu a já si šel dozadu hrát s Aleushou. Ta ležela na trávě u plotu, zvracela a zmítala se v křečích. Když dorazil veterinář, Aleusha už byla mrtvá a já pro slzy neviděl. Veterinář konstatoval, že ji někdo otrávil. Měl jsem divný pocit, že vím, kdo to byl.

ALEUSHA

Svévolní neujdou trestu

[BRIAN WARNER] BYL OBYČEJNÝ KLUK. BÝVAL VŽDYCKY HUBENÝ JAK LUNT. CHODÍVAL JSEM K NIM DOMŮ A POSLUCHALI JSME SPOLU DESKY, VĚCI JAKO QUEENSRYCHE, IRON MAIDEN, HODNĚ JUDAS PRIEST. MĚ TO TEHDY BRALO VÍC NEŽ JEHO. VŮBEC SE MI NEZDÁLO, ŽE BY MĚL NĚJAKÝ ZVLÁŠTNÍ TALENT [NA MUZIKU], A MOŽNÁ HO ANI NEMÁ. MOŽNÁ MĚL PROSTĚ JEN ŠTĚSTÍ.

– Neil Ruble, Heritage Christian School, ročník 1987

S BRIANEM WARNEREM JSME CHODILI DO STEJNÉ TŘÍDY NA KŘESŤANSKÉ ŠKOLE V CANTONU V OHIU. OBA DVA JSME NÁBOŽENSKÝ CHARAKTER NAŠEHO VZDĚLÁNÍ VEHEMENTNĚ ODMÍTALI. ON SE SAMOZŘEJMĚ PREZENTUJE JAKO SATANISTA. JÁ JSEM ODMÍTLA CELOU MYŠLENKU BOHA I SATANA, NEJPRVE PŘÍKLONEM K AGNOSTICIZMU A POZDĚJI TÍM, ŽE JSEM SE STALA ČARODĚJNICÍ.

– Kelsey Vossová, Heritage Christian School, ročník 1987

RÁDA BYCH SE HO [MARILYNA MANSONA] ZEPTALA: „ZAVINILA
JSEM SNAD NĚJAK TO, JAK TEĎ ŽIJEŠ? ŘÍKÁM SI, JESTLI JSEM
NEMĚLA NĚCO UDĚLAT JINAK.“

– *Carolyn Coleová, bývalá ředitelka
Heritage Christian School*

JERRY, NĚKDY MÍVÁM POCIT, ŽE SE VELMI RYCHLE BLÍŽÍ
ARMAGEDON.

– *Ronald Reagan v rozhovoru s reverendem Jerryem Falwellem*

KONEC světa se nekonal, kdy měl.

Na pátečních seminářích v Heritage Christian School mi vymývali mozek, abych uvěřil,

že všechna „znamení“ jsou již tady.

„Poznáte, že šelma povstala ze země,

protože ze všech stran bude slyšet

velké skřípění zubů,“ dělala paní

Priceová svým přísným, zlověst-

ným hlasem řady krčících se šes-

táků. „A všichni, děti i rodiče,

budou trpět. Ti, kdo nepřijmou

znamení, číslo jeho jména, budou

setnuti před očima svojí rodiny

a blízkých.“

V tomto bodě se paní Priceová odmlčela,

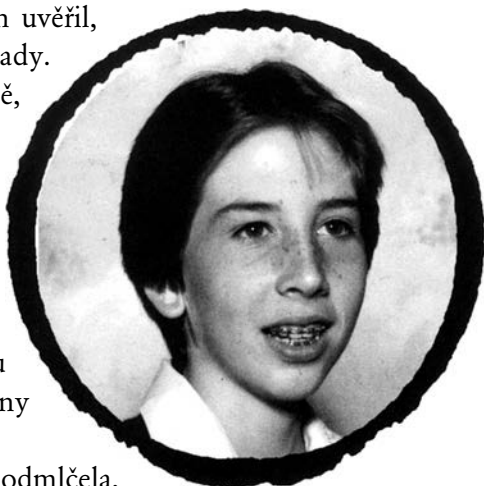
zabořila prsty do hromádky obrázkových karet apokalypsy a zdvihla

do výšky zvětšenou fotokopii čarového kódu doplněného číslem

666. Dozvěděli jsme se, že apokalypsa je za rohem. Učili nás, že

čarový kód je znamením šelmy, o kterém se hovoří ve *Zjevení*, a zaří-

zení instalovaná v supermarketech k jeho čtení mají být použita

k ovládnání mysli lidí. Brzy, varovali, tento satanistický cenový kód nahradí peníze a všichni budou donuceni mít toto znamení šelmy na ruce, aby si vůbec mohli něco koupit.

„Jestliže zapřete Krista,“ pokračovala paní Priceová, „a přijmete toto tetování na ruku nebo na čele, bude vám dovoleno přežít. Ale ztratíte život“ – a zde zdvihla do výšky kartu s obrázkem Ježíše sestupujícího z nebes – „věčný.“

Na jiných seminářích nám ukazovala kartu s výstřížkem z novin s obrázkem Johna Hinckleye mladšího, který se tehdy před nedávnem pokusil zavraždit Ronalda Wilsona Reagana. Zdvihla ji a četla ze *Zjevení 13*: „Kdo má rozum, ať spočte číslo té šelmy; a to číslo je 666.“ Skutečnost, že se Reaganovo křestní jméno, prostřední jméno i příjmení skládá ze šesti písmen, byla dalším znamením, že nastává poslední hodina, že Antikrist je mezi námi na zemi, a že se musíme připravit na příchod Krista a na vytržení. Učitelé nám tohle všechno nepodávali jako nějaký názor či možný výklad, nýbrž jako nezpochybnitelný fakt daný Biblií. Nepotřebovali důkazy; měli víru. A ta je skutečně naplňovala radostí v očekávání nadcházející apokalypsy, protože měli být spaseni – sice mrtví, ale v nebi a zbaveni utrpení.

A tehdy jsem začal mít noční můry – noční můry, které mívám dodnes. Byl jsem naprosto zděšený myšlenkou na konec světa a na Antikrista. Začal jsem být těmito představami posedlý, sledoval jsem filmy jako *Vymítač ďábla* a *Přichází Satan* a četl jsem prorocké knihy jako *Staletí* od Nostradama, *1984* od George Orwella a románovou verzi filmu *A Thief in the Night*, kde se velmi barvitě popisuje, jak jsou lidé stínáni, protože nepřijali tetování 666 na čele. V kombinaci s pravidelným kázáním v křesťanské škole to vše vyústilo v pocit, že apokalypsa je tak opravdová, tak hmatatelná a tak blízko, že mě neustále provázela hrůza a strach, co by se stalo, kdybych zjistil, kdo je Antikrist. Byl bych schopen riskovat vlastní život, abych zachránil ostatní? A co jestli už mám znamení šelmy někde na těle – pod

kůží na hlavě nebo na zadku, kam si nevidím? A co když jsem Antikrist já sám? Byl jsem zmatený a vyděšený, a to i bez přispění křesťanské školy, protože jsem procházel pubertou.

Jasným důkazem toho je skutečnost, že navzdory hrůzným seminářům paní Priceové, která tak podrobně popisovala blížící se zkázu světa, mi na ní něco připadalo sexy. Když jsem ji sledoval, jak předseda třídy jako siamská kočka se svými našpuhlenými rty, dokonale uhlazenými vlasy, hedvábnými blůzkami ukrývajícími tělo k pomrdatí a topornou chůzí, jako by měla v prdeli ukazovátka, cítil jsem,

KRUH DRUHÝ - SMYSLNÍ

že je v ní něco živého, lidského a vášnivého, co musí jednou prorazit a vytrysknout ven z té její vyumělkované křesťanské fasády. Celé své mládí jsem ji nenáviděl, protože jsem kvůli ní měl noční můry. Ale myslím, že ještě víc jsem ji proklínal za své mokré sny.

Já sám jsem byl členem episkopální církve, což je v podstatě takový dietní katolicismus (stejně silné dogma, ale bez tolika pravidel), a škola byla nedenominační. To ovšem nebránilo paní Priceové, aby občas nezahájila hodinu Bible dotazem: „Jsou tu nějakí katolíci?“ Když se nikdo neozval, pustila se do katolíků a příslušníků episkopální církve, poučujíc nás, jak překrucovali Bibli a uctívali falešné modly modlitbami k papeži a Panně Marii.

Seděl jsem tam beze slova, cítil jsem se jako outsider a nevěděl jsem, jestli mám mít vztek na ni, nebo na rodiče za to, že mě vychovali jako episkopála.

Další ponižování jsem zakoušel na pátečních shromážděních, kdy nám různí hosté vyprávěli o tom, jak byli prostitutkami a narkomany a jak praktikovali černou magii, dokud nenalezli Boha, nevykročili na jeho spravedlivou cestu a nebyli znovuzrozeni. Bylo to takové malé sezení Anonymních satanistů. Když skončili, všichni sklonili hlavy v modlitbě. Pokud někdo znovuzrozen nebyl, samo-

zvaný pastor, který vedl seminář, takové lidi vyzval, aby vystoupili na pódium, drželi se za ruce, a byli tak spaseni. Vždy jsem věděl, že bych měl jít nahoru, ale byl jsem ztuhlý strachy při představě, jak bych si měl stoupnout na pódium před celou školou, a styděl jsem se přiznat, že jsem morálně, duchovně i nábožensky pozadu za všemi ostatními.

Jediné místo, kde jsem uměl zazářit, byla dráha pro kolečkové brusle, jenže dokonce i ta začala být brzy pevně spjata s apokalypsou. Snil jsem o tom, jak se stanu šampiónem na kolečkových bruslích, a proto jsem uprosil rodiče, aby obětovali peníze našetřené na víkendový výlet za profesionální brusle, jež přišly na čtyři sta dolarů. Na bruslích jsem pravidelně jezdil společně s Lisou, neduživou, věčně oteklou dívkou, nicméně jednou z mých prvních velkých lásek. Pocházela z přísně náboženské rodiny. Její matka byla sekretářkou reverenda Ernesta Angleye, uzdravovatele vírou a jednoho z tehdy nejznámějších televizních evangelistů. Naše pseudoschůzky po bruslení obvykle začínaly spácháním „sebevraždy“ u automatu na limonády – prazvláště zbarvenou kombinací Coly, 7-Up, Sunkist a Root Beer – a končily výletem do ultraopulentní církve reverenda Angleye.

Reverend byl jedním z nejděsivějších lidí, s jakým jsem se kdy setkal: jeho dokonale rovné zuby zářily jako koupelnové dlaždice, na vršku hlavy mu sedělo tupé jako čepice z mokrých vlasů zachycených ve výlevce vany a stále nosil bleďmodrý oblek doplněný mátově zelenou kravatou. Všechno na něm páchlo vyumělkovaností, od plastového, přepěstěného vzhledu až po jméno, které mělo evokovat frázi „earnest angel“ čili „horlivý anděl“.

Každý týden povolával na pódium zástupy invalidů, které údajně uzdravoval před zraky miliónů televizních diváků. Vrazil prst do ucha hluchého člověka nebo do oka slepého a křičel: „Zlí duchové, vyjděte!“ nebo: „Řekni to, dítě!“ a potom prstem kvedlal, dokud se člověk na pódiu nesložil k zemi. Jeho kázání se podobala těm ve škole a vykresloval při nich blížící se apokalypsu se všemi hrůzami,

jež s sebou přinese – s tím rozdílem, že tady všude kolem mě lidé řvali, omdlávali a mluvili neznámými jazyky. V určitý moment během kázání začali všichni házet na pódium peníze. Pršely tam stovky čtvrtáků, stříbrných dolarů a zmuchlaných dolarových bankovek a reverend pokračoval ve zvěstování o nebeské klenbě a hněvu. Po stěnách byly rozvěšeny očíslované litografie, které prodával a jež zobrazovaly hrůzné scény, jako čtyři jezdce apokalypsy projíždějící při západu slunce malým městečkem ne nepodobným Cantonu, zanechávající za sebou spoušť proříznutých hrdel.

Kázání trvala tři až pět hodin, a pokud jsem usnul, byl jsem pokárán a odveden do zvláštní místnosti, kde se pořádaly speciální semináře pro mladé. Tady mě spolu s asi desítkou dalších děcek plísnilo kvůli sexu, drogám, rocku a materiálnímu světu, až jsme vyčerpáním málem zvraceli. Hodně to připomínalo vymývání mozku: byli jsme unavení a oni nám schválně nedali najíst, abychom měli hlad, a o to více se nás všechno dotýkalo.

Lisa a její matka byly naprosto oddané církvi, především proto, že Lisa byla po narození napůl hluchá a reverend jí údajně během jednoho kázání zakvedlal prstem v uchu a sluch jí vrátil. Protože chodila do kostela a její dcera byla požehnána zázrakem Božím, Lisina matka se ke mně neustále chovala, jako kdyby ona a její rodina byly lepší a svatější. Pokaždé, když mě po kázání odvážela domů, představoval jsem si, jak nabádá Lisu, aby si umyla ruce, protože se předtím dotkla těch mých. Byl jsem z toho vždycky hodně nervózní, ale i tak jsem s nimi dál do církve chodil, protože to pro mě byla jediná šance, jak být s Lisou i mimo bruslařskou dráhu.

Náš vztah vzal nicméně brzy za své. Občas se stane něco, co neodvolatelně změní váš názor na druhého člověka, něco, co otřese mytmem, který jste si vytvořili o nějaké osobě, a přinutí vás jakožto omylného a lidského tvora prozívat. Právě tohle se stalo, když jsme jednoho dne mířili z kázání domů a dělali jsme v autě na zadním sedadle blbinky. Lisa si ze mě utahovala, že jsem hrozně hubený,

a já jí dal ruku na pus, abych ji umlčel. Jak se začala smát, vysmrkla mi do dlaně obří chrchel hustého, citrusově zeleného hleny. Vypadal jako umělý, což bylo ještě nechutnější. Když jsem ruku odtáhl, visela mi dlouhá šňůra té věci mezi mými prsty a jejím obličejem jako jablečná karamela. Lisa, její matka i já jsme byli stejně zděšení a v rozpacích. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že se mi její hlen mezi

prsty hýbe a roztahuje. V mých očích kvůli tomu klesla a odhalila mi svoji pravou podstatu. Ukázala, že je příšera, která se jenom schovává za svou maskou, podobně jako reverend Angley. Určitě nebyla o nic lepší nežli já, jak se mě snažila přesvědčit její matka. Už jsem s ní nepromluvil ani slovo – tenkrát ani nikdy potom.

Rozčarování jsem začínal pociťovat i v křesťanské škole. Když jsem byl ve čtvrté třídě, vzal jsem s sebou jednoho dne do školy fotku,

ANDĚL V OBLACÍCH

kteřou babička Wyerová pořídila z letadla cestou ze Západní Virginie do Ohia. Ten obrázek připomínal anděla v oblacích. Byla to jedna z mých nejoblíbenějších věcí, a protože jsem tehdy ještě věřil všemu, co mi povídali o nebi, chtěl jsem jim ukázat, že moje babička to viděla. Ale podle nich to byl podvrh, vyhubovali mi a poslali mě domů s tím, že se rouhám. Byl to můj nejupřímnější

pokus mezi ně nějak zapadnout, ztotožnit se s jejich představou křesťanství a dokázat jim své souznění s jejich vírou, a byl jsem za to potrestán.

To mě jen utvrdilo v tom, co jsem věděl od začátku – že nebudu spasen jako ostatní. Uvědomoval jsem si to každý den, když jsem vyrážel do školy, a třásl se strachy, že svět skončí, že nepůjdu do nebe a že už nikdy neuvídím své rodiče. Jenomže jak přešel rok a potom další a další, a svět, paní Priceová, Brian Warner a znovuzrozené prostitutky nikam nezmizeli, začal jsem se cítit podveden a obelhán.

Postupně jsem začínal křesťanskou školu nesnášet a pochybovat o všem, co se mi tam snažili vsugerovat. Začínalo být jasné, že utrpení, kterého se pokoušeli zbavit modlením, je utrpení, jímž mučí sami sebe a teď i nás. Šelma, jíž se tolik báli, byli ve skutečnosti oni sami: byl to člověk, nikoli mytologický démon, kdo měl nakonec zničit člověka. A ta šelma se zrodila z jejich strachu. Sémě toho, čím jsem dnes, bylo zaseto.

„Blbci se nerodí,“ zapsal jsem si do sešitu jednou během hodiny etiky. „Jsou zaléváni a pěstováni jako rostliny institucemi, jako je křesťanství.“ Večer jsem to doma všechno vypověděl rodičům. „Poslouchejte,“ vysvětloval jsem, „chci chodit do veřejné školy, protože do týhle se nehodím. Jsou proti všemu, co mám rád.“

Ale rodiče nechtěli o ničem takovém ani slyšet. Ne že by stáli o to, abych měl náboženskou výchovu, ale protože si přáli, aby se mi dostalo slušného vzdělání. Veřejná škola v naší čtvrti, GlenOak East, stála vysloveně za hovno. Ale já byl rozhodnutý přestoupit.

A tak nadešel čas pro rebelii. Na Christian Heritage nebylo třeba mnoho, aby byl člověk rebelem. Celá škola byla založena na pravidlech a konformitě. Platily tam zvláštní předpisy ohledně oblékání: v pondělí, ve středu a v pátek jsme museli nosit modré kalhoty, bílou košili na knoflíky, a pokud jsme chtěli, tak něco červeného. V úterý a ve čtvrtek jsme povinně nosili tmavozelené kalhoty a bílou nebo žlutou košili. Jakmile se nám vlasy dotkly uší, museli jsme se

nechat ostříhat. Všechno bylo pečlivě organizované a vládly tu pevné rituály. Nikdo nesměl vyčnívat z řady, nikdo nesměl být lepší nebo zkrátka jiný než ostatní. Nebyla to moc užitečná příprava pro reálný svět: vypouštět každoročně všechny ty absolventy s představou, že život bude spravedlivý a že všem bude měřeno stejným metrem na základě rovné příležitosti.

Když mi bylo dvanáct, zahájil jsem postupně sílící kampaň za to, abych byl vyloučen. Začalo to celkem nevinně, a sice bonbóny. Vždycky jsem cítil spřízněnost s Willim Wonkou. Dokonce již v takhle útlém věku jsem cítil, že je záporným hrdinou, ikonou pro vše zakázané. Zakázaným ovocem byla v tomto případě čokoláda, metafora pro požitkářství a všechno, co člověk nemá mít, ať je to sex, drogy, alkohol, anebo pornografie. Kdykoli dávali *Karlíka a továrnu na čokoládu* na Star Channel nebo v místním zchátralém kině, sledoval jsem ten film jako u vytržení a přitom jsem spořádal pytlíky a pytlíky bonbónů.

Ve škole byly veškeré bonbóny a sladkosti, s výjimkou koláčků Little Debbie, které zahrnovalo polední menu, považovány za kontraband. A tak jsem chodil do nedalekého obchodu Ben Franklin's Five and Ten, co vypadal jako stará cukrárna, a cpal jsem do sebe

KRUH TŘETÍ - NENASYTNÍ

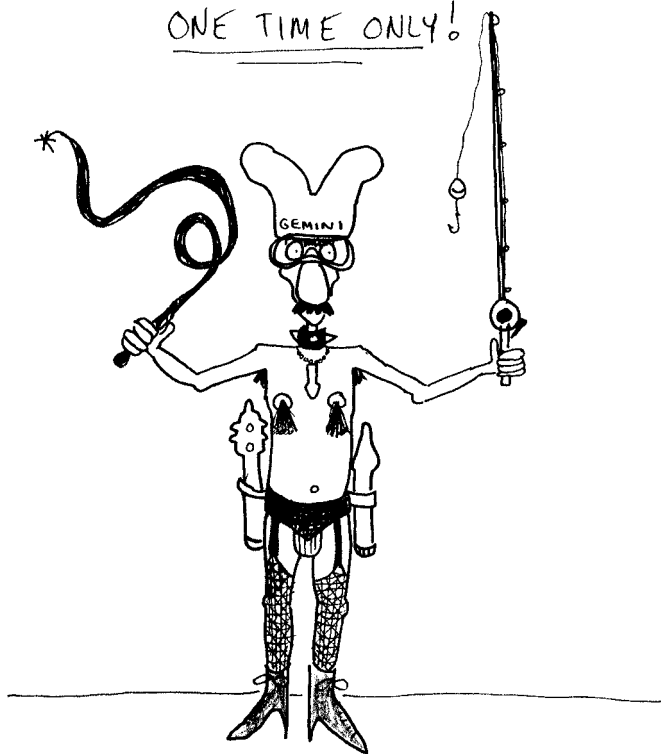

Pop Rocks, Zotz, Lik-M-Stix a tablety v pastelových barvách, které připomínaly prášky nalepené na bílém papíru a které se nedaly sníst, aniž by člověk nespolykal i drobné útržky papíru. Když se ohlédnu zpátky, vidím, že jsem měl vždycky sklon k těm sladkostem, které nejvíc připomínaly drogy. Většina z nich nebyly jen obyčejné sladkosti, ale také vyvolávaly určitou chemickou reakci. Praskaly člověku v puse nebo barvily zuby na černo.

A tak jsem se stal bonbónovým dealerem a prodával jsem je během oběda za částky, jaké jsem si řekl, protože nikdo jiný ve škole přístup

New Kuwatch Sex Aid Adventure Kit Supplement
Special OFFER

ONE TIME ONLY!

WITH THE PURCHASE OF THE KUWATCH SEX AID KIT
AND 12 PROOFS OF PURCHASE FROM AUNT JEMIMA
SYRUP YOU CAN RECEIVE THIS EXCITING SUPPLEMENT.
INCLUDING: WHIP, TWO-OVER-SIZED GROIN GRINDERS, FISHING ROD
NIPPLE TASSLES, METAL SHOP GOGGLES, FISH-NET STOCKINGS,
BRONZED DOG DICK NECKLACE AND GEMINI DOUBLE-FUN HELMET.

PŘEKLAD PLAKÁTU:

Nová sada erotických pomůcek Kuwatch

Zvláštní nabídka

Nebude se opakovat

Při nákupu sady erotických pomůcek Kuwatch a doložených 12 nákupech sirupu od tetičky Jemimy získáte následující: důtky, dva obří drtiče koulí, rybářský prut, střípce na bradavky, ochranné brýle, síťové punčochy, okovaný psí obojek a helmu Gemini pro dvojnásobnou radost.

k sladkostí neměl. Během prvního měsíce jsem vydělal balík – nejméně patnáct dolarů ve čtvrtáčkách a deseticentech. Asi proto mě někdo udal. Musel jsem všechny bonbóny a utržené peníze odevzdat pedagogickému sboru. Bohužel mě za to ze školy nevyhloučili.

Mým dalším projektem byl časopis. V duchu *Mad and Cracked* se jmenoval *Stupid*. Jeho maskotem byl uhrovitý kluk, ne nepodobný mně, se zaječími zuby, velkým nosem a nosil baseballovou čapku. Prodával jsem číslo po jedenadvaceti centech, což byl čistý zisk, protože jsem stránky kopíroval zdarma v Carpet Barn, kde pracoval táta. Stroj byl laciný a opotřebovaný, vydával čpavý, uhlíkový zápach a pokaždé všech šest stránek časopisu rozmazal. Ve škole hladovějící po oplzlostech a sprostých vtipech se *Stupid* ovšem rychle ujal – tedy dokud mě znovu nepraštili přes prsty.

Ředitelka Carolyn Coleová – vysoká, schlíplá, cimfřích paní s brýlemi a vlnitými hnědými vlasy načesanými do ptáčího obličejce – si mě zavolala do kanceláře, kde už na mě čekali i ostatní učitelé. Vrazila mi do rukou časopis a žádala vysvětlení malůvek Mexičanů, skatologie a především obrázku s reklamou na fiktivní sadu erotických pomůcek pod názvem „Kuwatch Sex Aid Adventure Kit“ sestávající z důtek, dvou obřích slaňovacích brzd zvaných „drtiče koulí“, rybářského prutu, střapců na bradavky, ochranných brýlí, síťových punčoch a okovaného psího obojku s ostny. Jak se mělo později v mém životě stát ještě tolikrát, byl jsem vyslýčán kvůli svému dílu – nechápali, jestli to má být umění, zábava, nebo komedie –, chtěli, abych jim své jednání vysvětlil. A tak jsem to udělal a v zoufalství vyhodil papíry do vzduchu. Ještě než se poslední snesl k zemi, paní Coleová, ve tváři celá rudá, mi nakázala, abych se chytil za kotníky. Z rohu místnosti vzala pádlo, sadisticky zkonstruované kamarádem při hodinách dílen a opatřené otvory pro snížení odporu vzduchu. Vyfasoval jsem tři tvrdé, rychlé křesťanské rány.

Tehdy už jsem byl opravdu ztracen. Během seminářů si holky nechávaly kabelky pověšené na opěradlech dřevěných židlí, kde

seděly. Jakmile sklonily hlavu, připlížil jsem se a ukradl jim peníze na svačinu. Pokud jsem objevil milostné psaníčko nebo zajímavé osobní poznámky, sebral jsem je a v zájmu fair play a svobody slova jsem je předal těm, kterých se týkaly. Když se zadařilo, vyvolalo to hádky, napětí a děs.

Léta jsem poslouchal rock'n'roll, ale nyní jsem se rozhodl, že si tím začnu i vydělávat. Člověk, který mi půjčil první rockové album, byl Keith Cost, velký, přitroublý, nemotorný kluk, jenž vypadal na třicet, přestože byl teprve ve třetím ročníku. Jakmile jsem si poslechl *Love Gun* od Kiss a pohrál si s přibalenou špuntovkou, stal jsem se oficiálním příslušníkem Kiss Army a hrdým vlastníkem bezpočtu kisáckých figurek, komiksů, triček a kufříků na svačinu, z nichž jsem ovšem žádný nesměl nosit do školy. Táta mě dokonce v roce 1979 vzal na koncert – můj první. Asi deset teenagerů ho prosilo o podpis, protože byl kompletně převlečený za Genea Simmonse z obalu *Dressed to Kill* – v zeleném kostýmu, černé paruce a s bílým make-upem.

Do světa rock'n'rollu a s ním spjatého životního stylu mě nepochybně uvedl Neil Ruble: kouřil cigarety, měl opravdový knír a tradovalo se o něm, že již přišel o panictví, takže se přirozeně stal mým idolem. Tento zpola kamarád a zpola tyran mi otevřel brány k Black Sabbath a Rainbow – zkrátka ke všemu, v čem měl prsty Ronnie James Dio.

Dalším cenným zdrojem hudebních tipů byla samotná křesťanská škola. V době, kdy mě Neil obracel k heavy metalu, škola pořádala semináře o skrytých sděleních. Přinesli desky Led Zeppelin, Black Sabbath a Alice Coopera a pouštěli je nahlas na P. A. systému. U gramofonu se střídali různí učitelé a ukazováčkem otáčeli deskou pozpátku a osvětlovali skrytá poselství. Samozřejmě že mě nejvíc uchvátila ta nejextrémnější hudba s největším množstvím satanistických poselství, a to především proto, že byla zakázaná. Ukazovali nám fotografie skupin, aby nás vystrašili, ale dosáhli jen toho, že jsem si nechal narůst dlouhé vlasy a začal nosit náušnici jako rockeři na obrázcích.

Vrcholu žebříčku nepřátel učitelů kralovali Queen. Zejména pak píseň *We Are the Champions*, protože to jednak byla hymna homosexuálů, a navíc když se pustila pozpátku, Freddie Mercury se tam rouhal slovy: „my sweet satan“. Už předtím nám prozradili, že Robert Plant řekl totéž ve *Stairway to Heaven*, ale jakmile se zmínili o Freddie Mercury, nesoustředili jsme se na nic jiného. V jejich sbírce satanistických alb nechyběli ani Electric Light Orchestra, David Bowie, Adam Ant a všichni ostatní, kdo otevřeli téma gayů, což učitelům poskytovalo další příležitost, jak spojit homosexualitu s nepravostí.

Brzy nato byly dřevěné panely a trámy mojí sklepní ložnice pokryty obrázky z *Hit Parader*, *Circus* a *Creem*. Jakmile jsem se probudil, zíral jsem na Kiss, Judas Priest, Iron Maiden, Davida Bowieho, Mötley Crüe, Rush a Black Sabbath. Jejich skrytá poselství mě zasáhla.

Tahle hudba a její fantazie mě brzy dovedly k *Dungeons & Dragons*. Jestliže vás každá vykouřená cigareta připraví o sedm minut života, pak vám každá hra *Dungeons & Dragons* oddálí ztrátu panictví o sedm hodin. Byl jsem v tom až po uši a chodil jsem kolem školy s dvacetistrannou hrací kostkou v kapse a navrhoval si vlastní prostředí jako *Maze of Terror*, *Castle Tenemouse* a *Caves of Koshtra*, a tyhle fráze jsem později v životě začal používat jako výraz pro pocit, jež člověk má, když vyšnupe hodně koksu.

Nikdo ze spolužáků ve škole mě přirozeně neměl rád, protože jsem hrál *Dungeons & Dragons*, liboval jsem si v heavy metalu, nechodil jsem na jejich mládežnické srazy a neúčastnil jsem se jejich sociálních aktivit, jako bylo pálení rockových alb. O nic lépe jsem nevycházel ani s děcký z veřejné školy, která mi denně dávala sodu, protože jsem byl měkotina ze soukromé školy. Od chvíle, kdy mě Lisa posmrkala, jsem už ani moc nejezdil na kolečkových bruslích. Jedinými přáteli mi byla skupina pro vzdělávání a volný čas pro děti rodičů, kteří přišli do kontaktu s Agent Orange během války ve Vietnamu. Můj otec Hugh byl letecký mechanik u vrtulníků a příslušník

Ranch Hands, utajené skupiny odpovědné za shazování nebezpečného herbicidu po celém Vietnamu. Takže od mého narození až do konce puberty posílala vláda mého otce i mě do výzkumného centra na každoroční fyzické a psychologické testy zkoumající eventuální následky. Řekl bych, že jsem žádné neměl, přestože mí nepřátelé by možná nesouhlasili. Jediným z vedlejších účinků, který tahle chemikálie měla v případě mého otce, byla mimořádně přísná daňová kontrola, již vláda prováděla další čtyři roky potom, co informace o Agent Orange zveřejnil a jeho příběh se objevil na titulní straně novin *Akron Beacon Journal*.

Protože jsem nebyl nijak deformován, nezapadl jsem pořádně ani do výzkumné skupiny, ani na pravidelných ozdravných pobytech

pro děti, jejichž rodiče žalovali vládu za vystavení nebezpečným chemikáliím. Ostatní děti měly protézy, jiná fyzická postižení a degenerativní onemocnění, a já jsem byl ve srovnání s nimi normální. Navíc můj otec ty věci rozprašoval na jejich tatínky, povětšinou příslušníky americké pěchoty.

Ve snaze akcelarovat svoji zločinnost a nasytit rostoucí hlad po

penězích jsem pokročil od pokoutního prodeje bonbónů a časopisu k muzice. Jediná dvě další děcka z okolí, která chodila také do křesťanské školy, byli dva hubení mormonští bratři s odpovídajícím sestřihem. Se starším z bratrů, Jayem, jsem neměl nic společného. Zajímal se výhradně o Bibli. Mě zajímala jen rocková hudba a sex. Mladší bratr, Tim, byl větší rebel. Takže stejně jako Neil Ruble přivedl k rockové muzice mě, seznámil jsem i já Tima s heavy metalem a zbytek času jsem ho trápil. Doma hudbu nesměl poslouchat, a tak jsem mu prodal laciný černý kazetový magnetofon s velkými hranaťmi tlačítky a držadlem.

Dále potřeboval nějakou muziku, kterou by mohl i s kazeťákem schovat pod postelí. A tak jsem začal pravidelně jezdit na kole do Quonset Hut, kam byl nezletilým vstup zakázán, protože šlo o obchod s huličskými potřebami a s deskami a nahrávkami v jednom. Vypadal jsem přesně na svůj věk, tedy na patnáct, ale nikdo si mě nevšímal. Bylo to stejně jedno, protože dýmky, šlukovky a bongy mi tehdy vůbec nic neříkaly.

Když ode mě začal Tim kupovat kazety za přemrštěné ceny, došlo mi, že se ve škole najde dobrá stovka dalších potenciálních zákazníků. A tak jsem začal nakupovat alba, která nám pouštěli při seminářích o obrácených nahrávkách, a prodávat je školákům, od třetáků až po kluky z nejvyššího ročníku. Album W. A. S. P., za které jsem v Quonset Hut dal sedm babek, stálo v Heritage dvacet dolarů.

Místo abych se spokojil s výtěžkem z pásků, rozhodl jsem se, že si prodaná alba ukradnu zase zpátky. Jelikož se ve škole uplatňoval

KRUH ČTVRTÝ - LAKOTNÍ

systém důvěry, zůstávaly skřínky odemčené, a protože bylo zakázáno poslouchat rock'n'roll, ten, kdo by mě prásknul, by si sám způsobil potíže. A tak jsem během hodiny požádal o povolení jít na záchod a kazety jsem ze skříněk zase ukradl.

Byl to perfektní systém, ale neměl dlouhého trvání. Tim se rozhodl, že i kdyby měl být sám potrestán, raději mě napráší.

Znovu jsem stál v ředitelně tváří v tvář paní Coleové a houfu učitelů a disciplinárních poradců. Tentokrát jsem nemusel vysvětlovat, proč takovouhle hudbu poslouchám. Zjistili, že kupuji pásky s rockem, prodávám je a zase je krađu; věděli, že dál vydávám časopis a že dělám i do kazet (plných fórů a sprostých popěveků o masturbaci a plynatosti, které jsme nahrávali s bratránkem Chadem pod značkou Big Bert and the Ugliers). Navíc jsem byl trestán v ředitelně dvakrát za posledních pár měsíců. Poprvé proto, že jsem omylem trefil učitelku hudby, paní Burdickovou, do rozkroku prakem z modelářské gumy a dřevěného pravítka a jako municí jsem použil rozmáčené kousky křídy ukradené při hodině výtvarné výchovy. Podruhé za to, že když jsme měli v rámci domácího úkolu od paní Burdickové přinést nějaké album, se kterým by si třída mohla zazpívat, já jsem se vytasil s *Highway to Hell* od AC/DC. Ale ani to k mému vyloučení ještě nestačilo.

Můj poslední zoufalý pokus spočíval v tom, že jsem navštívil obávaný dědův sklep a z jeho tajného šuplíku uloupil robertka. Vzal jsem si na to rukavice, abych se nemusel dotknout ztvrdlé krusty vazelíny. Další den po škole jsme se s Neilem Rublem vkradli do třídy paní Priceové a vypáčili šuplík u jejího stolu. Ten obsahoval její vlastní tajemství, která byla pro křesťanskou školu zrovna tak tabu, jako ta dědova pro sousedy na předměstí: semierotické romantické románky. Měla tam také ruční kosmetické zrcátko, což dávalo smysl, protože paní Priceová vždy velmi dbala o svůj zevnějšek.

V té době jsme se s Chadem pravidelně pokoušeli přilákat pozornost dvou sester, které bydlely poblíž domu prarodičů, a sice tak, že jsme házeli kameny na auta a snažili se způsobit nehodu, aby holky vyběhly ven. Podobným chorobným a zvráceným vyjádřením naší latentní, frustrované touhy bylo i umístění robertka do šuplíku paní Priceové.

K našemu zklamání se další den o tomto incidentu nikdo ani slovem nezmínil. Ale já jsem byl rozhodně hlavní podezřelý, což jsem zjistil, když si paní Coleová zavolala mé rodiče do školy. Nemluvila o robertku; místo toho jim udělala přednášku o disciplíně a o vstřípení bázně Boží mladistvému delikventovi, kterého vychovali. Tehdy mi došlo, že mě nikdy nevyloučí. Polovina dětí v křesťanské škole pocházela z rodin s nízkými příjmy a škola na ně dostávala dotace od státu. Já jsem patřil mezi ty děti, které si mohly studium platit samy, a jim šlo hlavně o ty peníze, třebaže to mělo znamenat, že se budou muset potýkat s mými robertky, heavymetalovými kazeťami, bonbóny, čuňáckými časopisy a obscénními nahrávkami. Uvědomil jsem si, že jestli se chci někdy dostat pryč, budu muset uplatnit vlastní svobodnou vůli a odejít. To jsem také dva měsíce po začátku desátého ročníku udělal.

③

Mladistvý pozér

„ZNÁM PÁR NOVÝCH TRIKŮ,“ ŘEKL KOCOUR. „SPOUSTU DOBRÝCH TRIKŮ. UKÁŽU TI JE. TVOJÍ MÁMĚ TO URČITĚ NEBUDE VADIT.“

– Dr. Seuss, *Kocour*

LEŽÍM na posteli, paže založené za hlavou pod dlouhými hnědými vlasy a poslouchám hučení pračky ve sklepě svých rodičů. Byl to můj poslední večer v Cantonu v Ohio, a já se ho rozhodl strávit o samotě a zrekapitulovat si poslední tři roky veřejné školy. Všechno bylo sbaleno k přestěhování do Fort Lauderdale: desky, plakáty, knížky, trička, časopisy, fotografie, milostné

i výhrušné dopisy. Křesťanská škola mě znamenitě připravila pro tu veřejnou. Definovala tabu, držela mi je před nosem, a já se po nich nadarmo natahoval. S přestupem na novou školu najednou bylo všechno k mání – sex, drogy, rock, okultismus. Nemusel jsem takové věci hledat: našly si mě samy.

Vždycky jsem byl toho názoru, že člověk je sám o sobě chytrý. Až teprve lidi jsou stupidní. Jen máloco to dokládá lépe nežli války, organizované náboženství, byrokracie a střední škola, kde většina vládne tvrdou, nemilosrdnou rukou. Když jsem si vzpomněl na začátky na tom místě, nevybavilo se mi nic než nejistota a pochyby tak obrovské, že mě jediný pupínek dokázal zcela vyvést z rovnováhy. Až do posledního dne jsem v sobě nenašel sebedůvěru a sebeúctu, dokonce ani špetku individuality.

Ten poslední večer v Cantonu jsem věděl, že Brian Warner umírá. Dostal jsem příležitost znovu se narodit, k lepšímu nebo horšímu, někde jinde. Nedokázal jsem ovšem říci, jestli mě střední škola zkažila, nebo osvětila. Možná to bylo od obojího trochu, zkaženost a osvětlení šly ruku v ruce.

* * *

INAUGURACE ČERVA

Po dvou týdnech ve veřejné škole mi bylo jasné, že jsem nevyhnutelně odsouzen k záhubě. Nejenže jsem tam nastoupil dva měsíce po zahájení druhého ročníku, tedy v době, kdy se již vytvořila většina přátelství, ale navíc jsem musel po osmi dnech zůstat další dva týdny doma. Projevila se u mě alergická reakce na antibiotika, která jsem bral proti chřipce. Ruce a nohy se mi nafoukly jako balóny, na krku mi vyrazila rudá vyrážka a špatně se mi dýchalo, protože jsem měl oteklé a zduřelé plíce. Doktoři řekli, že jsem málem zemřel.

V té době jsem ve škole získal jednu kamarádku a jednoho nepřítele. Tou kamarádkou byla Jennifer. Byla hezká, ale měla pusku jako ryba, s velkými rty, které kvůli rovnátkům vypadaly ještě větší. Setkal jsem se s ní v autobusu cestou do školy a stala se mojí první přítelkyní. Mým nepřítelem byl John Crowell, prototyp předměstského machra. Byl to velký, podsaditý máničkovský balík, ustavičně nacpaný do džínové bundy, trička Iron Maiden, těsných džínů s vybledlým rozkrokem a s hřebenem s velkou rukojetí v zadní kapse. Když si vykračoval po chodbě, ostatní děcka přecházela na druhou stranu, aby se mu nepřipletla do cesty. Shodou okolností předtím chodil s Jennifer, a tak jsem se rázem zařadil na první místo seznamu těch, jimž se chystal nakopat prdel.

První týden v nemocnici mě Jennifer chodila navštěvovat prakticky denně. Povíдали jsme si v komoře (kde byla tma a nebyla tam vidět moje vyrážka) a já jsem ji tam nemilosrdně ojížděl. Až do té doby jsem se s ženami daleko nedostal. Nejdříve to byla Jill Tucker, blondatá dcera pastora s krivými králičími zuby, kterou jsem líbal na hřišti v křesťanské škole. Ale to bylo ve čtvrtém ročníku. O tři roky později jsem se šíleně, zoufale zamiloval do Michelle Gillové, roztomilé holky s plochým nosíkem, rozevlátými hnědými vlasy a širokou pusou, která se pravděpodobně později osvědčila při kouření čuráků na střední škole. Mé šance u ní ovšem shořely na školním výletu, kde se mě pokoušela naučit francouzáka. Nechápal jsem ani

pointu, ani techniku, a jakmile to následně rozhlásila po celé škole, byl jsem všem pro smích.

Navzdory naprostému nedostatku zkušeností jsem byl odhodlán s Jennifer v té komoře přijít o panictví. Ale ať jsem se snažil sebevíc, dovolila mi jen ohmatávat její plochou hrud'. Asi po dvou týdnech, co jsem byl v nemocnici, jsem ji začal nudit, a tak mě pustila k vodě.

Nemocnice a špatné zkušenosti se ženami, sexualitou a intimními partiiemi byly pro mě v tomto období života denním chlebem. Když mi byly čtyři roky, matka mě vzala do nemocnice kvůli rozšíření močovodu, protože moje močová trubice nebyla dost široká, abych se mohl pořádně vychcat. Nikdy na to nezapomenu, protože doktor vzal dlouhý, jako břitvu ostrý vrták a zastrčil mi ho do ptáka. Ještě dlouhé měsíce po tomto zákroku jsem měl pocit, že chčiju benzín.

Na základní škole mě léta trápil zápal plic a musel jsem kvůli němu absolvovat tři dlouhé pobyty v nemocnici. A v deváté třídě jsem skončil ve špitálu znovu. Začalo to tím, že jsem si načesal vlasy, zacvaknul sponu svého pásku ELO, vklouzl do růžové košile s knoflíky a rozhodl se vyrazit po dlouhé absenci na bruslařskou dráhu. Jedna holka, jejíž kudrnaté vlasy, velký nos a tlustě namalované oční linky mi zůstaly, na rozdíl od jejího jména, dodnes v paměti, mě požádala, abych si s ní zabruslil. Ke konci se k nám přičítal obrovský černý kluk s tlustými brýlemi, známý v sousedství jako Žába. Odstrčil ji stranou a bez jediného slova mi ubalil tvrdou ránu pěstí do tváře. Složil jsem se na zem a on se na mě seshora díval a prskal: „Tancoval si s mojí holkou!“ Seděl jsem tam omráčený, z pusy mi tekla krev a řezák mi visel na círu dásní. Když se na to podívám zpětně, nebylo se čemu divit. Byl jsem sráč: býval bych se praštil také.

Ta holka se mi vlastně ani nelíbila, ale málem mě stála kariéru zpěváka. Na pohotovosti mi oznámili, že budu mít trvalé následky. Dodnes trpím TMK (onemocněním temporomandibulárního kloubu), poruchou, která vyvolává bolesti hlavy a trnutí v čelisti. Stres a drogy tomu zrovna nepřidávají.

Žába si druhý den někde sehnal moje telefonní číslo, zavolal mi, omluvil se a pak se mě zeptal, jestli s ním nechci chodit posilovat. Odmítl jsem. Představa, jak se potím při zvedání činek s týpkem, který mi právě rozbil hubu, a vyhlídka, že bych se s ním potom musel sprchovat, mi to odpoledne nepřipadala nijak zvlášť lákavá.

Napříště jsem skončil na pohotovosti kvůli Jennifer. Když jsem se po dvou týdnech v nemocnici vrátil do školy, bloumal jsem po chodbách, sám a poníženy. Nikdo nechtěl kamarádit s vlasatým klukem se zuby jak veverka, s výrazkou na krku čouhající z trička Judas Priest. Celou věc ještě zhoršovaly mé dlouhé ušní lalůčky, které mi podezřele visely pod vlasy jako špatně umístěné šourky. Ale jednoho rána, zatímco jsem vycházel ze třídy, mě zastavil John Crowell. Ukázalo se, že máme jednu věc společnou: nenávisť k Jennifer. A tak jsme proti ní utvořili pakt a začali vymýšlet, jak ji řádně potrápit.

Jednou večer jsem vyzvedl Johna a bratránka Chada ve svém světle modrém Fordu Galaxie 500 a zajeli jsme do nonstop koloniálu, kde jsme ukradli dvacet rolí záchodového papíru. Naházeli jsme je na zadní sedadlo a vyrazili k domu, kde Jennifer bydlela. Vkradli jsme se k nim na dvorek a začali jejich dům omotávat záchodovým papírem a rozvěšovat ho, kde se dalo. Přistoupil jsem k jejímu oknu, abych na něj namaloval nějakou obscénnost. Jenže právě když jsem se snažil přijít na něco dostatečně urážlivého, někdo rozsvítil. Vyrazil jsem sprintem pryč a doběhl k obřímu dubu právě ve chvíli, kdy Chad seskakoval z větve na zem. Dopadl přímo na mě, a já se odporoučel k zemi. Chad a John mě museli odtáhnout s vykloubeným ramenem, zakrvácenou bradou a zraněnou čelistí, která, jak mi později vysvětlili na ambulanci, na tom byla ještě hůř než předtím.

Ve škole jsem potom měl všechny důvody, proč se nechat ošukat: abych vytočil Jennifer; abych se vyrovnal Johnovi, který údajně Jennifer vedle dalších holek přeříznu; a aby si ze mě ostatní konečně přestali dělat srandu, protože jsem panic. Dokonce jsem se přihlásil do školní kapely, abych se měl kde seznámit s holkami. Začal jsem

s chlapáckými nástroji, jako je basa a virbl, ale nakonec jsem skončil u toho posledního, na co by měl hrát člověk trpící nedostatkem sebevědomí: u trianglu.

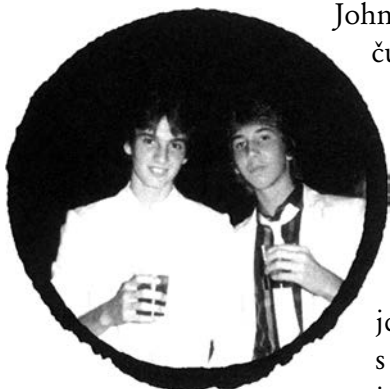
Ke konci desátého ročníku přišel John s naprosto zaručeným plánem, jak mě připravit o panictví. Ten plán se jmenoval Tina Pottsová. Tina byla ještě větší „rybí tlama“ nežli Jennifer, měla masivnější rty a výraznější předkus. Ve škole patřila mezi chudší holky a chodila shrbená, jako by držení těla dávala najevo svoji nejistotu a vnitřní bídu, jako by byla v dětství zneužívána. Jediné, co na ní za něco stálo, byly velké kozy, vypasované džíny, které ještě víc zdůrazňovaly její kravskou prdel, a hlavně – podle

Johna prcala, což bylo pro mě víc než dostahující. A tak jsem se s Tinou začal bavit.

Ale protože jsem byl beznadějně posedlý svým sociálním postavením, bavil jsem se s ní jen po škole, aby mě s ní nikdo neviděl.

Po několika týdnech jsem sebral všechnu odvalu a navrhl jí, že si zajdeme do parku. V rámci příprav jsme s Chadem zašli do dědova domu, ukradli jeden ze zpuchřelých kondomů ze skříně ve sklepě a přelili půlku flašky Jima Beama

z babiččiny kredence do mé kisácké termosky. Věděl jsem, že to není Tina, kdo se potřebuje opít – byl jsem to já. Když jsme k ní dorazili, což bylo asi po půl hodině, termoska byla prázdná a já jsem byl tak opilý, že jsem sotva stál. Chad pokračoval dál domů a já jsem zazvonil. Vyrázili jsme do parku a posadili se na stráni. Okamžitě jsme se začali cucat a během pár minut jsem měl ruku v jejích kalhotkách. Ze všeho nejdřív mě překvapilo, jak je chlupatá. Možná neměla matku, která by ji naučila, že si má třísla holit. Zatímco jsem ji prstil a muchlal jí kozy, proběhlo mi hlavou, že se asi co nevidět

JÁ S CHADEM